

at nøies med en Antydning, men det er intet Bevis, at Ministeriet fremfører en Raastand og giver en Forklaring. Selv om Ministeriet udtryffeligt havde sagt: vi have handlet saaledes og saaledes og saaledes, saa er det intet Bevis, naar dets Handlemaade i og for sig er forkert. Jeg bestrider, at Ministeriet havde nogetsohmhelst Spor af Berettigelse til at antage, at det ikke kunde nytte at komme med en foreløbig Bevilling. Ministeren har i denne Sag ved at slaa sig tiltaals med den Ide, at det ikke var nødvendigt at komme med en foreløbig Bevilling, og at det ikke kunde hjælpe, handlet med en ganske uforvarlig Grad af, — for at bruge et parlamentarisk Udtryk — Tillid til ikke at kunne tage fejl — Uetsindighed tør jeg vel ikke sige. Ministeren har overhoved den Tro, at dette Aktstykke, som han kalder en Førestilling til Kongen, er Noget som man blot behøver at læse igjennem for at føle sig overbevist om dens Rigtighed. Ministeren siger, at de, der blot ville læse den grundigt, ville føle sig overbeviste om, at hans Standpunkt er rigtigt. Jeg siger, at jo mere man læser denne Førestilling, desto mindre overbevist føler man sig om Rigtigheden af Ministerens Standpunkt, men det kan jo ikke hjælpe at gaa nærmere ind derpaa. Saaar var jeg meget langt inde paa Ministeriets Førestilling til Kongen, men da var Ministeren ikke villig til at gaa ind derpaa. Jeg skal med Fornøjelse gaa ind paa denne Sag igen, men jeg maa efter den Maade, hvorpaa Ministeren har taget sin Stilling igaar, antage, at det ikke kan nytte Noget. Naar imidlertid dette Aktstykke her fremsføres som noget særligt Overbevisende, saa vil jeg sige, at der er Intet, der hos mig — og det er vistnok gaaet Mange her i Landet paa samme Maade — har vakt mere Tvivl end dette Aktstykke. Ministeriet har, siger den ærede Minister, overhoved ikke nogen Forpligtelse til at sørge for Bediagelsen af en Finanslov, hverken en midlertidig eller overhoved en finanslovs Hjemmel for Udgifter. Jeg siger, at dette er en i høi Grad mærkelig Raastand; jeg kan ikke forstaa, at en Minister i et konstitutionelt Land kan træde op og ganske roligt erklære dette uden egentlig at anføre videre Grunde derfor. Grundloven bliver ikke forandret, fordi en Minister ikke erkjender, at han har den Pligt, som Grundloven udtryffeligt siger, at han har. Den ærede Minister siger, at han ikke erkjender denne Pligt, thi den tidligere Praxis paalægger ham ingen Pligt i saa Henseende. Deril svarer jeg: Denne Pligt eksisterer slet ikke i Henshold til tidligere Praxis, den eksisterer i Henshold til Grundlovens udtryffelige Bydende. Grundloven forbyder, at Ministeriet maa afholde Udgifter, der ikke ere hjemlede ved Finansloven, og Grundloven forbyder absolut uden nogensohmhelst Indskrænkning, at Ministeriet maa opkræve, om det saa kun er en Dre i Stat, som ikke er

bevilget her gjennem Finanslovens Vedtagelse. Naar der nu ikke desto mindre afholdes Udgifter, og opkræves Statter, som ikke ere bevilgede, hvem er det da, som ifølge Grundloven har Ansvar for det? Er det Folkethinget eller Regjeringen? Er det Regjeringen, der afholder Udgifter, eller er det Folkethinget? Er det Regjeringen, der opkræver Statter, eller er det Folkethinget? Jeg siger, det er Regjeringen, der opkræver Statter og afholder Udgifter, og Ministeriet har ogsaa Ansvar for det, fordi det ifølge Grundloven har Ansvar for Regjeringens Førelse. Netop det at opkræve Statter og deslige er en Regjeringshandling, og Ministeriet har Ansvar for det. Naar det altsaa sker gaabent i Strid med Grundlovens Bestemmelse, saa tror jeg nok, at det er fuldstændig utvivlsomt klart og givet, at Ministeriet har taget Ansvar paa sig for Noget, som Grundloven forbyder, og det er netop dette, vi have siget Ministeriet for. Vi holde os netop til Ministeriet, fordi vi vide, at det har taget Ansvar paa sig for Noget, som Grundloven forbyder, og derfor have vi sagt, at Ministeriet har begaaet et Grundlovsbrud. Den Forpligtelse, Ministeriet har til at sørge for tilstrækkelig Hjemmel for Udgifterne, hviler i Grundlovens Bestemmelser om, at Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse, i Forbindelse med Grundlovens udtryffelige Befaling om, at ingen Udgift maa finde Sted, som ikke er hjemlet i Finansloven, og at ingen Stat maa opkræves, som ikke er bevilget igjennem Finansloven, og i Forbindelse dermed Praxis. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, at der ikke skulde være Andet, der paalægger Ministeriet at komme med en midlertidig Bevilling, end Praxis. Nei, Følgen af Praxis er den, at Ministeriet kan hjælpe sig med en midlertidig Bevilling. Hvis der ingen Praxis var i den Henseende, var Ministeriet forpligtet til at holde op med Udgifterne og lade være at opkræve Statterne den Dag, da der ikke forelaa en vedtagen Finanslov. Ministeriet vilde staa hjælpeløs den Dag, hvor en Finanslov ikke forelaa vedtagen i rette Tid, men Praxis har bevirket, at Ministeriet kan nøies med en midlertidig Bevilling; men fordi Praxis har indrømmet, at Ministeriet kan nøies med en mindre streng Form, end Grundloven fra Først af vistnok maa antages at have foreskrevet, deraf følger ingenlunde, at Praxis skal have ophævet Grundlovens Bestemmelse, saaledes at Praxis nu blev den eneste Hjemmel for Ministeriets Forpligtelse. Jeg siger, at denne Raastand fra Ministeriets Side er i høi Grad forunderlig. Nu siger Ministeren til Slutning som Bevis for, at han ikke kunde vente at komme nogen Bei med denne Rigsdag — ja, jeg forstod Ministeren saaledes, som om han sagde, at Grunden til, at Ministeriet havde sendt Fællesudvalget sin Erklæring, hvori det negtede at forhandle med Fællesudvalget, var Fællesudvalgets